

[Svend Nielsen.]

til Statskassen, fik denne Gæld afviklet, og hele det Problem har jo ogsaa været behandlet i Udvalget. Men det er rigtigt, som Udvalgets ærede Ordfører (Christmas Møller) har gjort opmærksom paa, at man ikke har kunnet samles om at slette den Restgæld, som en Del Søfolk stadig vil have til Statskassen efter Afregningen med denne. Det er for saa vidt beklageligt, fordi det for ikke faa Søfolk betyder, at de, efter at de i Henhold til Loven har begæret Afregning, stadig væk vil skyldes Statskassen forholdsvis store Summer, Summer, der kan variere fra et ringe Beløb for en menig Sømand — og her tænker jeg paa en Matros eller Søfyrbøder — helt op til 14 000 Kr. Jeg tror, det vil forekomme ogsaa dette høje Ting indlysende, at disse Søfolk ingen som helst Mulighed har for at afvikle denne Gæld til Staten. De Folk, som kommer til at skyldes op til 14 000 Kr., er jo Folk, der har sejlet paa Betingelser, som svarer til de danske under Besættelsen, Folk, som altsaa ikke har haft ringere økonomiske Arbejdsvilkkaar end dem, de vilde have haft, hvis de havde sejlet herhjemme — for nogles Vedkommende har Betingelserne dog været bedre —, men i Udvalget har man været rørende enig om, at med de Arbejdsbetingelser, disse Folk har haft under Krigens, har det ikke været muligt at lægge særlig store Summer op. Det er Folk, som, hver Gang de gik ud af Havnen, aldrig vidste, om de nogen Sinde kom ind i den igen, og i mange Tilfælde var der jo ikke engang Fred i Havnen, naar Søfolkene laa ved Kajen for at losse eller laste.

Naar man tager alle disse Sider af Sagen i Betragtning, finder jeg, at det eneste rimelige vilde have været, om man nu havde gennemført en Lov for disse Søfolk, hvorved Spørgsmaalet om Afvikling af dette Laaneforhold blev løst paa tilfredsstillende Maade. De Søfolk, der stadig kommer til at staa med denne Gæld til Staten, er nu vendt hjem og sejler paa danske Betingelser, og Lønforholdene om Bord i den danske Kofardiflaade er nu ikke af en saadan Art, at det er muligt for disse Forsørgere — og det er jo alle sammen Forsørgere, der er Tale om — baade at ernære deres Familie og samtidig afse et Beløb, stort eller lille, til Afdrag paa deres Gæld til Staten.

Ud fra den Opfattelse, jeg her har gjort gældende, har mit Parti stillet et Par Ændringsforslag.

Ændringsforslag Nr. 6 til § 4 gaar ud paa, at for saa vidt Saldoen bliver i Sømandens Disfavør, bortfalder hans Pligt til

at refundere Saldoen. Desuden har vi ment, at naar man har anlagt det Synspunkt, at det ved Gennemførelsen af dette Lovforslag ogsaa drejer sig om at give de Søfolk, der har sejlet paa daarligere Lønbetingelser ude i Verden, Lejlighed til at afregne og derved faa Differencen mellem det, de har haft, og det, de vilde have haft, hvis de havde sejlet hjemme, udbetalt, vil det ikke være rigtigt at forhindre alle Ikke-Forsørgere i at medregne Dyrtidstillægget i Henhold til de danske Overenskomster. Derfor har vi stillet Ændringsforslag Nr. 3, der gaar ud paa, at Stk. 3 i § 2, den Bestemmelse, hvori det præciseres, at en Ikke-Forsørgere ikke kan medregne det omtalte Dyrtidstillæg, udgaar.

Hvad angaar Shanghai-Søfolkene, er det jo rigtigt, som Udvalgets ærede Ordfører har understreget, at denne Sag bør undersøges til Bunds. Der er af 80 danske Statsborgere fremsat nogle Paastande, der gaar ud paa, at den danske Administration i Shanghai har handlet paa en Maade, som disse 80 Statsborgere finder uforsvarlig. Fra Administrationens Side afviser man blankt alle Søfolkens Paastande, men for det første er samtlige 80 Mand enige om, at der har været noget galt derude, og for det andet har Afvisningen altsaa fundet Sted fra en enkelt Persons Side. Jeg vilde finde det ønskeligt, om det var muligt at finde frem til en Form, hvorved det høje Ting fik en vis Forbindelse med den Undersøgelse, der videre skal finde Sted. Jeg tror, at Søfolkene vilde betragte det som en Betryggelse, og jeg vilde ogsaa tro, at en saadan Løsning vilde give den bedst mulige Udgang paa denne Sag.

Jeg vil slutte med at sige, at mit Parti kan stemme for samtlige de stillede Ændringsforslag undtagen Ændringsforslag Nr. 7.

Poul Hansen (Svendborg): Da Tinget drøftede denne Sag ved første Behandling, rettede jeg paa mit Partis Vegne en Del Anker mod det fremsatte Lovforslag. Vi var dengang fuldt paa det rene med, at det vilde være vanskeligt at komme til en Løsning af alle de mange Problemer, der havde hobet sig op i disse 5 lange Aar, som, samtidig med at den kunde accepteres som økonomisk mulig af den højtærede Minister, vilde være fuldstændig retfærdig over for alle Søfolk. Det har derfor været mit Partis Maal i denne Sag at opnaa de bedst mulige Resultater, og, idet vi mente, at det vilde tjene Sagen bedst, at opnaa dem i størst mulig Enighed.